

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 6To/21/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8115010947
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 08. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Emil Dubňanský
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2016:8115010947.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Emila Dubňanského a sudcov JUDr. Jaroslava Bugela a JUDr. Petra Farkaša na neverejnom zasadnutí konanom dňa 3. augusta 2016, v trestnej veci obž. T. U. pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, 2 písm. b/ Tr. zákona s poukazom na § 139 písm. c/ Tr. zákona, o sťažnosti okresného prokurátora proti uzneseniu Okresného súdu Prešov sp. zn. 1T/90/2015 zo dňa 26. apríla 2016, takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. poriadku z a m i e t a sťažnosť okresného prokurátora.

odôvodnenie:

Okresný súd Prešov na hlavnom pojednávaní uznesením zo dňa 26. apríla 2016 pod sp. zn. 1T/90/2015 podľa § 280 ods. 2 Tr. poriadku trestnú vec proti obž. T. U. pre skutok kvalifikovaný obžalobou prokurátora Okresnej prokuratúry Prešov č. 3 Pv 188/15 ako prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, 2 písm. b/ Tr. zákona s poukazom na § 139 písm. c/ Tr. zákona na tom skutkovom základe,

že dňa 16. marca 2015 v čase okolo 07.30 hod. v obci A., okr. Prešov, v obývacej izbe v priestoroch rodinného domu s popisným číslom XXX, po vzájomnej výmene názorov a pred maloletými deťmi niekoľkokrát vulgárne vynadal T. U., nar. X.X.XXXX, trvale bytom U. č. XX, T., prechodne bytom A. č. XXX, okr. Prešov a následne jej povedal, že jej odreže hlavu, čím tak u poškodenej T. U. vzhľadom na dlhodobé problémy v spolunažívaní a opakované incidenty obdobného charakteru z minulosti vzbudil dôvodnú obavu o jej život a zdravie,

postúpil Okresnému úradu Prešov, Odboru všeobecnej vnútornej správy, aby ju prejednal ako priestupok.

Proti tomuto uzneseniu v zákonom stanovenej lehote podal sťažnosť okresný prokurátor, ktorú bližšie písomne odôvodnil tým, že má za to, že obžalovaný sa predmetného skutku a teda prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, 2 písm. b/ Tr. zákona dopustil. Uvedené tvrdenie opiera o výpovede pošk. T. U., a svedkýň W. Q. a V. Q., pričom cituje časti ich výpovedí. Rozoberá aj znalecký posudok spracovaný znalcom z odboru psychológie na obžalovaného, ktorý konfrontuje s odsúdeným obžalovaného a priestupkami za skutky spáchané voči poškodenej z pohľadu agresívneho správania sa obžalovaného voči nej. Vo vzťahu k rozporom vo výpovediach poškodenej, tieto pripisuje psychickému stresu z hádky s obžalovaným a vplyvom následnej vyhrážky si poškodenej nemusela presne pamätať všetky okolnosti z rána dňa 16.03.2016 (správne má byť 2015), tak ako sa stali. Poukazuje aj na to, že neexistuje presný vzorec správania sa poškodenej osoby po vyhrážke učinenej inou osobou, ktorý by určoval presný časový rámec, počas ktorého ešte môže vyhrážka spôsobovať následok, a kedy už nie. Pokladá za prirodzené, že sa poškodenej a svedkyne V. a W. Q. o skutku rozprávali, pretože sú kamarátky a každá z nich bola istý čas súčasťou uvedeného skutku. Navrhol súdu II. stupňa, zrušiť uznesenie prvostupňového súdu a vec mu vrátiť, aby znovu konal a rozhodol.

Krajský súd na podklade tejto sťažnosti preskúmal podľa § 192 ods. 1 Tr. poriadku správnosť výroku napadnutého uznesenia, proti ktorému sťažovateľ podal sťažnosť a konanie predchádzajúce tomuto výroku napadnutého uznesenia a zistil, že sťažnosť podala oprávnená osoba - okresný prokurátor a to včas, avšak táto nie je dôvodná.

Je potrebné konštatovať, že okresný súd na hlavných pojednávaniach vykonal rozsiahle dokazovanie týkajúce sa skutku uvedeného v obžalobe okresného prokurátora. Vo vzťahu k tomuto skutku boli vykonané dôkazy v rozsahu potrebnom na zistenie a ustálenie skutkového stavu veci a to zákonným spôsobom. Zabezpečené dôkazy boli okresným súdom vyhodnotené v súlade so zásadou uvedenou v § 2 ods. 12 Tr. poriadku a skutkové zistenia uvedené v napadnutom rozsudku sú odrazom výsledkov dokazovania, s ktorými sa krajský súd stotožnil a tieto považuje za správne a z dôvodu neopakovania tam uvedených skutočností v celom rozsahu naň odkazuje.

Rozsudok súdu prvého stupňa obsahuje rozsiahle a podrobné odôvodnenie, v ktorom je vyložené, ktoré skutočnosti boli vzaté za dokázané, a o ktoré dôkazy sa prvostupňový súd opiera a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení dôkazov. Úplnosť vykonaných dokazných prostriedkov vytvorila vo veci nevyhnutný základ na záverečnú myšlienkovú činnosť aj odvolacieho súdu, ktorá spočívala v zhodnotení dôkazov v zmysle uvedených zásad vyplývajúcich z § 2 ods. 12 <<http://www.epi.sk/Main/Default.aspx?Template=~/Main/TArticles.ascx&phContent=~/ZzSR/ShowRule.ascx&RuleId=0&FragmentId1=3507547&FragmentId2=3507547&VirtualDate=20.+12.+2000>> Tr. poriadku. Z obsahu odôvodnenia rozsudku vyplýva, že uvedené hodnotenie dôkazov neodporuje základným princípom logického myslenia.

Na podklade uvedenej dôkaznej situácie v odôvodnení napadnutého uznesenia prvostupňový súd ustálil, že v rámci vykonaného dokazovania stáli voči sebe antagonické výpovede obžalovaného a svedkyne poškodenej, pričom obžalovaný, ktorý spáchanie skutku poprel, vypovedal konzistentne a koherentne, tak v prípravnom konaní, ako aj v priebehu hlavného pojednávania a na týchto svojich výpovediach zotrval, avšak svedkyňa poškodená vypovedala rozporne a podstatné skutočnosti uvádzala rozdielne, pričom poukázal na viaceré rozpory v jej výpovediach. Rovnako nevierohodne, podľa názoru súdu prvého stupňa, pôsobí aj výpoveď svedkyne V. Q., ktorá je rovnako rozporná, najmä čo sa týka okolností za akých, od koho a kedy sa táto svedkyňa dozvedela o vyhrážke obžalovaného. Upozorňuje aj na výpovede svedkýň U. Y., H. V. a W. Q., ktoré bližšie analyzuje z pohľadu prejednávaneho skutku. Z výpovede znalca T. X. S. a ním podaného znaleckého posudku vyplýva, že u poškodenej nemohol jednoznačne vylúčiť fabulácie a sklony k fabulácii sú u poškodenej vysoké. Jej špecifická vierohodnosť je znížená a snaha poškodiť obžalovanému je u poškodenej vysoko pravdepodobná. Vo vzťahu k svedkyňi V. Q. znalec uviedol, že je osobnosť sugestibilná, so situačne podmieneným správaním, teda je ľahšie ovplyvniteľná, má náchylnosť stotožňovať sa s názormi ľudí, s ktorými prichádza do styku a stotožňuje sa s určitými názormi, ktoré v danej chvíli vníma alebo počuje a nemá tendenciu ich ďalej analyzovať, špecifická vierohodnosť svedkyne je problematická a aj keď u svedkyne nezistil preukázanú snahu poškodiť obžalovanému, nemohol vylúčiť jej snahu pomôcť poškodenej. Na základe uvedeného, aj napriek tomu, že z odpisu z registra trestov obžalovaného, ako aj z výpisu z ústrednej evidencie priestupkov vyplýva, že obžalovaný už bol v minulosti odsúdený za trestný čin nebezpečného vyhrážania, ktorého sa dopustil na poškodenej, ako aj bol opakovane postihnutý za priestupky proti občianskemu spolunažívaniu, mal súd za to, že skutok nie je trestným činom, avšak s poukazom na skutočnosť, že obžalovaný v priebehu skutku mal poškodenej vulgárne nadávať, čo potvrdili vo svojej výpovedi tak obžalovaný, ako aj svedkyňa poškodená, prvostupňový súd dospel k záveru, že konanie obžalovaného by mohlo byť posúdené ako priestupok.

Krajský súd po preskúmaní spisového materiálu sa stotožnil s vyššie uvedeným záverom okresného súdu. Z ustálenej súdnej praxe vyplýva, že ustanovenie prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 Tr. zákona poskytuje trestno-právnu ochranu pokojnému občianskemu spolužitiu pred jeho hrubým narušením a to konaním, ktoré vzbudzuje dôvodné obavy o život, zdravie alebo spôsobenie inej ťažkej ujmy. Či ide o vyhrážanie spôsobilé vzbudiť u iného dôvodnú obavu, je nutné posúdiť so zreteľom na všetky konkrétne okolnosti prípadu. Je potrebné brať do úvahy povahu vyhrážky, porovnať fyzické a povahové vlastnosti páchatela s fyzickými a povahovými vlastnosťami poškodeneho, ich vzájomný vzťah a podobne. Pod dôvodnou obavou je potrebné rozumieť vyšší stupeň tiesnivého pocitu zo zla, ktorým je vyhrážané. Dôvodná obava však nemusí vzniknúť, vyhrážanie však musí byť objektívne spôsobilé vzbudiť takúto dôvodnú obavu, preto nie je nevyhnutné, aby u poškodeneho skutočne vznikla dôvodná

obava uvedeného charakteru. Taktiež je potrebné skúmať, či vyhrážanie bolo doprevádzané chovaním, ktoré ilustrovalo odhodlanie páchatel'a vyhrážky splniť (napr. vyhrážka usmrtením alebo spôsobením ťažkej ujmy na zdraví doprevádzaná šermovaním noža či zdvihnutím inej zbrane) a z tohto bude potom možné vyvodiť, či vyhrážka bola spôsobilá vzbudiť dôvodnú obavu. Podľa názoru krajského súdu znak spočívajúci vo vyhrázaní obžalovaného nie je možné obmedziť len na vlastný obsah slovného vyhlásenia a jeho spôsobilosť resp. nespôsobilosť vzbudiť dôvodnú obavu, ale je potrebné ho vykladať aj v spojení s ďalším konaním a prejavmi obžalovaného, ktoré by potom bolo, resp. nebolo možné vnímať ako vyhrážky spôsobilé vzbudiť u poškodeného takúto obavu.

Prečinu nebezpečného vyhrážania sa mal obžalovaný, podľa skutkovej vety uvedenej v obžalobe, dopustiť v podstate tým, že potom, čo mal výmenu názorov s poškodenou exmanželkou T. U., pri ktorej jej mal pred deťmi vulgárne vynadať, následne jej mal povedať, že jej odreže hlavu, čo malo u nej vzhľadom na predchádzajúce dlhodobé problémy vzbudiť dôvodnú obavu o jej život a zdravie.

Vychádzajúc z vyššie uvedeného, aby bolo možné o prečine nebezpečného vyhrážania, ako o trestnom čine uvažovať, prednesené vyhrážky by museli byť mienené vážne, museli by byť vzhľadom na situáciu, v ktorej boli prednesené, spôsobilé dôvodnú obavu vzbudiť, nemohli by byť myslené zo žartu, myslené ako nadnesený význam slov a nemohli by byť prednesené v bežnom hneve, alebo ako prejav emócií, reagujúcich na konkrétnu situáciu.

Zo skutkovej vety napadnutého uznesenia ako aj vykonaných dôkazov ale vyplýva, že medzi poškodenou a obžalovaným došlo ráno kritického dňa ku vzájomnej hádke zapríčinennej tým, že poškodená sa mala sťažovať na zimu v dome, na čo jej mal obžalovaný vulgárne odpovedať, pričom poškodená mu mala povedať, aby išiel tam kde bol dovtedy, teda aby odišiel z domu. Obžalovaný súčasne uviedol, že aj poškodená mu mala vulgárne nadávať a povedať mu, že ho z domu dostane v putách.

V kontexte uvedeného je potrebné preto považovať vyhrážku, pokiaľ vôbec odznela zo strany obžalovaného, len ako prejav hnevu a emocionálnej reakcie na predchádzajúcu konfliktnú situáciu medzi ním a poškodenou a teda nejde o vyhrážku, ktorá by bola spôsobilá vzbudiť dôvodnú obavu tak, ako to požaduje ust. § 360 Tr. zákona pre naplnenie skutkovej podstaty prečinu nebezpečného vyhrážania.

Podľa názoru krajského súdu spôsobilosť možnej vyhrážky obžalovaného vzbudiť u poškodenej dôvodnú obavu z jej uskutočnenia a to s prihliadnutím na všetky konkrétne okolnosti prípadu, najmä na povahu vyhrážky, na charakterové vlastnosti obžalovaného a poškodenej, ktorí v zmysle záverov znaleckých posudkov spracovaných na obidvoch majú svoj podiel na vzniknutých hádkach medzi nimi navzájom a u oboch sa prejavujú verbálne agresívne invetívy voči tomu druhému, pričom rozdiel medzi nimi je v tom, že poškodená to rieši formou podsúvania týchto problémov na políciu a svoje kamarátky a obžalovaný to rieši verbálnym výbuchom, po ktorom dochádza k stavu uvoľnenia a zároveň so vzatím do úvahy aj ich vzájomný vzťah poznačený majetkovopravnými spormi o nehnuteľnosť, má za to, že skutok, tak ako je uvedený v obžalobe, nie je trestným činom.

V danom prípade je nutné tiež uviesť, že bola to samotná poškodená, ktorá pri svojich viacerých výsluchoch v prípravnom konaní a na hlavnom pojednávaní vypovedala rozdielne o priebehu skutku, na čo správne poukázal vo svojom odôvodnení aj okresný súd.

Odvolací súd ani po vykonaní všetkých do úvahy prichádzajúcich možných dôkazov a na základe výsledkov vykonaného dokazovania nemôže spoľahlivo (teda bez rozumných a dôvodných pochybností) uzavrieť, že dokazovaním ustálený skutok vykazuje všetky obligatórne náležitosti ako po objektívnej tak aj subjektívnej stránke žalovaného trestného činu. Z popísanej dôkaznej situácie vyplýva, že na jednej strane stojí výpoveď poškodenej T. U. a na druhej strane výpoveď obžalovaného, teda sa jedná o situáciu „tvrdenia proti tvrdeniu“. Existencia rozporov medzi jednotlivými dôkazmi či skupinami dôkazov nie je neobvyklá, pokiaľ však nie je možné jednoznačne určiť, ktorá z variant skutkového stavu odpovedá skutočnosti, je potrebné pri zachovaní zásady „in dubio pro reo“ zvoliť variantu pre obžalovaného najpriaznivejšiu.

Povinnosťou obžalovaného nie je dokazovať svoju nevinu, pretože zásada prezumpcie nevinu vyžaduje, aby to bol štát, kto nesie v trestnom konaní dôkazné bremeno. Vykonané dôkazy musia jednoznačne

a s najvyšším stupňom istoty preukazovať, že skutok uvedený v obžalobe, sa stal, obžalovaný je osobou, ktorá sa žalovaného skutku dopustila a tento vykazuje zákonné znaky trestného činu. V prípade existencie akýchkoľvek rozumných pochybností je ich potrebné vykladať v prospech obžalovaného a nie naopak. Ani vysoký stupeň podozrenia sám o sebe nevytvára zákonný podklad pre odsudzujúci výrok.

K jednotlivým odvolacím námietkam okresného prokurátora, pokiaľ ide o samotné hodnotenie dôkazov, krajský súd na základe preskúmania odôvodnenia napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa a na podklade štúdia predloženého spisového materiálu dospel k záveru, že okresný súd sa správne, logicky a presvedčivo vysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre jeho rozhodnutie. Na tomto mieste preto aj odvolací súd upriamuje pozornosť prokurátora na vyššie uvedené skutočnosti.

To boli podstatné dôvody, pre ktoré krajský súd považoval sťažnosť okresného prokurátora za nedôvodnú a rozhodol spôsobom uvedeným vo výrokovej časti tohto uznesenia.
jednohlasne

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.